

KUR'AN'IN NASSINA AYKIRI OLDUĞU HALDE TEFSİR KİTAPLARINDA YER VERİLEN HABERLER

Dr. Ahmet ÇELİK
D. Ü. Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi
İlköğretim Bölümü
e-mail: acelik@dicle.edu.tr

ÖZET

Kur'an-ı Kerim nazil olduğunda Araplar ümmi idiler. Kur'an'ın en büyük özelliği veciz ve muciz oluşudur. Olayları kısa ve veciz bir şekilde anlatırken, aynı konular diğer kitaplarda geniş yer verilmişti.

Yeni Müslüman olmuş Araplar Kur'anın kısa değindiği konuları Ehl-ı kitaba sorma ihtiyacını duymuşlar. Dolayısıyla Kur'anın tefsiri yapılırken onlardan gelen menkulata da yer vermişler. Hatta bazı müfessirler o kadar kendilerini buna kaptırmışlar ki, bu sözleri hiçbir tenkit süzgecinden geçirmeden eserlerine almışlar.

Biz de Kur'an'ın özüne aykırı düşen bu tür haberleri tesbit edip ortaya çıkarmaya çalıştık.

ABSTRACT

When the Holy Koran was gone down, arabs were illiterate. The biggest property of Koran is being pithy and miraculous. When it explains events shortly and pithy, other holy books explain same events extensively.

When arabs became muslim, they needed to ask subjects to People of the Book which are discussed shortly in Koran. Some interpreters wrote these words without criticizing.

We study to determine and reveal knowledges contrary to Koran's core.

GİRİŞ

“İsrailiyat” israiliye kelimesinin çoğuludur. Kelime israili bir kaynaktan aktarılan kıssa veya hadise manasınadır. İsrail, rivayetlere göre Hz. Ya'kub (as)'un ismi veya lakabıdır (1).

İsrailiyattan maksadın ne olduğu ve kelimenin ıstılahı manasına gelince, kelime her ne kadar tefsire girmiş Yahudi kültürünü ifade ediyorsa da, bunda bir inhisar düşünülemez. İslam'a ve özellikle tefsire girmiş olan Yahudi, Hıristiyan ve diğer dinlere ait kültür kalıntılarıyla, dinin gerek lehine ve gerek se aleyhine uydurulup Hz. Peygambere ve onun muasırları olan sahabe ile müteakip nesillere izafe edilen her türlü haber, israiliyat kelimesinin manası içine girer (2).

İslamiyet'in zuhur ettiği asırda, hem Yahudilerin ve hem de Hıristiyanların kendi çaplarında birer medeniyetleri mevcut idi. Bu iki medeniyetin de muayyen ölçüler dahilinde İslamiyet'e tesir ettiği malumdur. Bunlardan Yahudilik, İslamiyet'in doğup geliştiği bölgelerde Yahudilerin fazlaca bulunması İslam'ın bidayetinden itibaren Müslümanlarla kaynaşmaları ve bunun neticesi olarak,

bazılarının Müslümanlığı kabul etmeleri, Yahudilere ait menkulatın İslamiyet'e diğerlerinden daha fazla girmesine sebep olmuştur. Keza, Yahudi milletinin çokluğu ve her tarafa yayılmaları, özellikle Müslümanlarla geniş ölçüde karışmaları, ticaret ve kültür alış-verişi yapmalarının da bunda müessir olduğu muhakkaktır. Yahudi ve Hıristiyan Dini'nin mensuplarına ait hurafe ve safsataların tefsirde müessir oluşunun diğer bir nedeni de, mukaddes kitabımız Kur'an-ı Kerim'in bu milletlere ve mensup oldukları dinin kitaplarına sık sık atıfta bulunmasıdır (3).

Kur'an-ı Kerim nazil olduğu sırada Araplar ümmi idiler, ilim ve kültür bakımından terakki etmemişlerdi. Ekseriyeti ümmi ve saf olan bu yeni imanın sahipleri, merak ettikleri bazı şeyleri, evvelce kendilerinden daha üstün tanıdıkları Ehl-i Kitap ve bilhassa Yahudilere sormaya başladılar (4).

Kur'an-ı Kerim'in büyük özelliği veciz ve muciz oluşudur. Asıl kaynak itibariyle ilahi vasfa malik Tevrat ve İncil'deki bazı konulara, Kur'an'da da temas edilir. Amma Kur'anın temas ettiği şeyler bazen son derece kısadır, tafsilattan uzaktır. Kur'an, temas ettiği kıssa ve olayların cüz'iyatına inmez. Ekser ahvalde yer ve zaman tayin etmez. Gaye tarihi vak'a anlatmak değil, ibret dersi vermektir. Buna karşılık, özde müşterek olan kıssalar Tevrat ve İncil'de yerine göre son derece uzun ve tafsilatlıdır. İşte bundan dolayı, sahabe gerektiğinde Ehl-i kitaba baş vurmuş, bu tafsilatı dinlemiş veya başvurmadan bilhassa mühtediler kanalıyla anlatılanları benimseyenler olmuştur (5).

İsrailiyata ait menkulat, Kur'an'da kısa ve kapalı olarak zikredilen kıssalar etrafında dönmüş ve aralarındaki boşlukları doldurmak için diğer din mensuplarına veya kitaplarına müracaat ederek tamamlayıcı bilgiler tenkit süzgecinden geçirmeksizin aktarılmıştı. Bu menkulat, zamanla çoğalmış ve dikkatsiz olan Müfessirler, eserlerinde bu gibi şeylere, hatta Kur'an'ın ruhuna aykırı olan bazı haberlere yer vermişlerdir.

Bu tür haberlerin islami kaynaklara girmesinin bir sebebi de, yeni Müslüman olan Arapların ümmiliğinin yanında, İslamiyet'e diğer dinlerden yeni giren mühtedilerin şahsi durumlarıdır. Bunlardan bir kısmı samimi Müslüman olmuşlar, fakat psikolojik bir hal olarak, bir ömür boyunca yaşadıkları eski dinlerinin kafalarına yerleştirdiği alışkanlıklardan kurtulmamışlar, ellerinde olamayarak eski dinlerinde olan bazı şeyleri, yeni dinde de görmek istemişlerdi. Fakat, bunlardan bazıları İslamiyet'i menfaatleri için kabul ettiklerinden, bu dini düşman olarak görmüşler, onu zayıflatmak için, uydurma olan şeyleri kasıtlı olarak sokmuşlardır. Buna tabii devrinden itibaren müfessirler arasında başlayan ve Kur'an-ı Kerimde hiçbir müphem bırakmaması gayesi güden hırslı gayretin de büyük tesiri olduğunu ilave etmemiz yerinde olur.

Yahudilerden alınan haberlerin nakline ait Hz. Peygamber'den bazı hadisler (6) rivayet edilmiştir. Ulema, bu hadislerin ışığı altında israiliyata ait haberleri kısaca üçe ayırmıştır:

1. Sahih bir şekilde Hz. Peygamberden menkul olanlar ki, bunların kabulünde hiçbir şüphe yoktur. (Hz. Musa'ya arkadaşlık yapan kimsenin "Hızır" olduğuna dair yapılan rivayet gibi) (7).

2. Yalan olduğu aşikar ve şeriata muhalif olanlar. Kabulüne aklen de imkan olmayan bu kısım haberlerin kabulü de, rivayeti de caiz değildir.

3. Birinci ve ikinci kısma dahil olmayanlardır. Bunların lehinde veya aleyhinde hiç bir şey söylenmemiştir. Müslümanlar bunu ne tasdik, ne de tekzip eder. Bunları hikaye etmek caizdir. Bu kısma giren haberlerin ekserisinde, dinen hiçbir fayda mevcut değildir. Ve lüzumsuz söz kalabalığından ibarettir.

Kabul etmek gerekir ki, doğrusunu eğrisinden ayırt etmeksizin Ehl-i Kitaptan yapılan bu tür nakiller İslamiyet'e büyük zararlar getirmiştir (8).

Bu araştırmamızda sadece Kur'an'ın nassına aykırı olan haberlere yer verilecektir. Diğerleri konumuzun dışında kalacaktır. Şimdi tespit edebildiğimiz bu tip haberleri sunmaya çalışalım:

1. ADEM İLE HAVVA'NIN ALLAH'A ŞİRK KOŞMALARI

“Allah onlara kusursuz bir çocuk verince, kendilerine verilen şey hakkında Allah'a ortak koşular. Allah onların koştukları şeyden münezzehtir.” (9) ayetinin tefsirinde bazı müfessirler, konu ile alakalı değişik rivayetleri naklediler:

İbnu Abbas'dan yapılan rivayete göre, Adem ve Havva şeytana uymada Allah'a şirk koşular. Fakat ibadette şirk koşmadılar.

İkrime'den yapılan rivayete göre, Adem ve Havva Allah'a ortak koşmadılar. Ancak doğan çocukları yaşamıyordu. Bunun üzerine şeytan kendilerine: “Şayet çocuğunuzun ismini Abdülharis koyarsanız yaşar” dedi. Onlar da çocuğunun ismini Abdülharis koydular. Bunun üzerine Allah: “Kendilerine verdiğimiz şey hakkında Allah'a şirk koşular” demiştir.

Ulemanın bir kısmına göre, Adem, Allah'a şirk koşmadı. Zira Adem (as) nebi olup, şirkten beridir. Fakat çocuklarının yaşaması ve annelerinin selameti için çocuklarının ismini, şeytanın tavsiyesiyle Abdülharis koydular. Bunun üzerine Allah, Adem'e itapta bulunmuştur (10).

Bu olayı nakleden müfessirlerden bir kısmı, böyle bir şeyin Kur'an'ın nassına aykırı düşüğünü beyan ederken (11), bir kısmı da susmayı yeğlemiştir (12). Nitekim İbni Kesir: “İbnu Abbas ve Katade'den gelen rivayetlerin mercii Ka'bü'l-Ahbar ile Vehb bin Münebbih'tir. Bu haberler Kur'an'ın ruhuna aykırıdır” demiştir (13). Bu ayetin tefsirini yapan müfessirlerin çoğu Adem'in nefsinde –sonra gelecek- çocuklarına hitap olduğunu, onların şirk koştuklarını belirtirler (14).

2. HARUT VE MARUT ADLI MELEKLERİN BÜYÜK GÜNAH İŞLEMELERİ

“...Halbuki Süleyman asla kafir olmadı. Fakat o şeytanlar kafirdiler ki, insanlara sihri ve Babil'deki iki meleği, Harut ve Marut'a indirilen şeyleri öğretiyorlardı...” (14) mealinde olan ayetin tefsiri esnasında şu rivayetlere yer verilmiştir.

Bir rivayete göre, melekler insanların işlediği günahları görünce onları ayıpladılar ve Allah'a: “Yeryüzüne halife olarak seçtiğin bu günahkarlar mıdır?” dediler. Cenab-ı Hak da: “Eğer onlara verdiğimiz nefis sizde olsaydı aynı şeyleri siz de yapardınız” cevabını verdi. Onlar: “İmkansız, biz böyle bir şey yapmayız ve bu bize yakışmaz” dediler. Bunun üzerine Cenab-ı Hak: “En huylunuzdan iki melek seçiniz” emrini verdi ve onlar da, Harut ve Marut'u seçtiler. Harut ve Marut, onların içinde

Allah'a en çok ibadet eden ve en iyi huylu olan iki melekti. Bunlar bir insanda mevcut olan şehvet gibi huylar ve benzeri hallerle teçhiz edilip yere indirildiler. Vazifeleri, gündüz halkın davalarına bakmaktı, akşam olunca tekrar semaya uruc edeceklerdi. Allah kendilerini, şirkten, haksız yere bir kimseyi katletmekten, içki içmekten ve zinadan men etmişti. Vazifeleri gereğince gündüz halkın davasına bakıyorlar, akşam olunca da, İsm-i Azam'ı okuyarak semaya çıkıyorlardı.

Günün birinde kendilerine, insanların en güzellerinden olan Zühre isimli bir kadın müracaat etti. Bu kadın Lahm kabilesindendi (bir rivayete göre, İranlı ve memleketinin melikesiydi). Kadının şikayeti kocası ile ilgili idi. Melekler bu kadını görünce, içlerine kurt düştü ve ondan murat almak istediler. Kadın onların bu teklifini reddetti. Israrları üzerine kadın: "Siz davayı benim lehime karara bağlamadıkça ben size evet demem" dedi. Bunun üzerine kadının isteğini yerine getirdiler. Kadın, onların teklifine yine yanaşmadı ve ikinci olarak onlardan kocasını öldürmelerini istedi. Onlar da öldürdüler. Kadın yine onların isteklerine yanaşmadı ve onlardan üçüncü şartı yerine getirmelerini istedi ki, o da içki içmeleri ve gösterdiği puta secde etmeleri idi. Bu şartları da yerine getirdiler. Melekler tekliflerini tekrarlayınca, kadın bu defa da onlardan, kendilerini göğe yükselten şeyi öğretmelerini istedi. Onlar da kadına İsm-i Azam'ı öğrettiler. Kadın İsm-i Azam'ı okuyarak göklere yükselince, Allah onu bir yıldızla tebdil ediverdi.

Akşam olunca, iki melek adetleri gereği göğe çıkmak istediler. Lakin, kanatları kendilerine itaat etmedi. Başlarına gelen felaketi anlayınca, İdris (as)'e müracaat ettiler. Kendisinden şefaah dilediler. O da kabul etti. Neticede, Allah kendilerini, dünya azabıyla ahiret azabından birini tercih etmeleri için fırsat verdi. Onlar, kısa süreli olduğu için dünya azabını tercih ettiler. Şimdi onlar, Babil'de cezalarını çekmektedirler. Onların, saçlarından asılı oldukları söylenmektedir ve bu durum, kıyamet kopuncaya kadar devam edecektir (15).

Bazı islami kaynaklarda, kıssanın tam bir düzmece olduğu belirtilere, (16) kıssada meleklerle günah işlettirilmişdir. İslam inancına göre melekler, masumdurlar. Kendilerinden ne küçük ve ne de büyük günah sadır eder (17).

3. DAVUD(AS)'A NİSBET EDİLEN ŞEYLER

"Sana davacıların haberi geldi mi? Hani onlar duvardan mescide tırmanmışlardı" mealinde olan bu ve devamındaki ayetlerde (18) anlatılan hadise ile ilgili olarak tefsirlerde şu hikayeye yer verilmiştir:

Rivayete göre, Davud (as) bir gün mihrabına girmiş kapıyı örtmüş, namaz ve niyazla, Zebur okumakla iştigal ediyordu. Bu esnada, altından bir güvercin şeklinde kendisine şeytan gelir. İsrail oğullarına, bu kuş ile Allah'ın kudretini göstermek maksadıyla onu tutmak ister. Lakin her varışta güvercin uçar. Derken güvercin bir deliğe (dar bir yere) girer. Davud (as) da arkasından onu takip eder. Güvercin gözden kaybolunca etrafı gözetler, o sırada yanındaki bostanın içinde çıplak bir kadının banyo yaptığını görür. Kadının güzelliği Davud (as)'u hayrette bırakır. Kadın Davud(as)'u görünce saçlarıyla vücudunu örter. Davud (as), bu kadın kimin hanımı olduğunu araştırır, neticede

Urya'nın karısı olduğu ortaya çıkar. Davud (as) karısına göz diktiği bu adamı müteaddit muharebelere göndermek ve hep ön safta bulundurmak suretiyle ölmesini arzular. Bu maksatla Davud (as) baş komutana, Urya'ya Tabut'u taşıma görevini vermesini ister. Tabut ordunun önünde tutulduğu için onu taşıyanların şehit olma ihtimali daha fazla idi. Baş komutan Davud (as)'un emrini yerine getirir ve bir müddet sonra Urya şehit düşer. Hanımının iddeti bitince onunla evlenir ki, bu kadın Süleyman(as)'ın annesidir (19).

Ulemanın beyanına göre, bu kıssayı nakledenler Davud (as)'a şunları isnat etmiş oluyorlar:

1. Davud (as) çıplak kadına bakmış,
2. Çıplak gördüğü kadını almak için nefesine tabi olmuş,
3. Kocasını dolaylı şekilde öldürtmüş.

Bu acayip şeylerin tefsirlere geçmesi üzücüdür. Zira bunların hepsi israiliyyat kabilinden haberlerdir (20).

4. GARANİK HADİSESİ

“Ey Muhammed! Senden önce gönderdiğimiz hiçbir elçi ve peygamber yoktur ki, her şeyi arzuladığı zaman şeytan onun arzusuna vesvese karıştırmamış olsun. Allah şeytanın karıştırdığını giderir. Sonra Allah, kendi ayetlerini tahkim eder.” (21) ayetinin tefsirinde İbnu Abbas'dan şu haber nakledilir:

Hz. Peygamber, Allah'tan aldığı emirleri durmadan tebliğ ediyordu. Israrlı davetine rağmen müşrikler hiç oralı olmuyorlar, gittikçe ondan uzaklaşıyorlardı. Bunun üzerine Hz. Peygamber Allah'tan, kendisiyle kavmini birbirlerine yaklaştırma temenni ve iştiyakında bulundu. Zira kavminin iman etmesinde çok hırslı davranıyordu. Kavmi ile ilişkisi bu durumda iken, bir gün Kureyşliler de hazır buldukları yerde Hz. Peygamber'e Necm suresi nazil oldu. Resulullah (sav) Necm suresini okumaya başladı. 20. ayeti okuduktan sonra, daha önce kalben müşriklere meyletme isteğinden dolayı şeytan ona şunu da okutturdu:

“Bu putlar yücedir, kendilerine tapan kişilere şefaath edebilirler”. Kureyş müşrikleri bunu duyunca çok sevindiler, Hz. Peygamber (sav) sureyi hepsini okuyup bitirdi. Sureden sonra orada bulunan mü'min ve müşriklerin tümü secdeye kapandılar, ancak müşriklerden Vehb b. Muğire ile Saik b. As çok ihtiyar olmalarından dolayı secdeye gidemediler, yerden toprak alıp alınlarına sürdüler. Müşrikler, Hz. Peygamber'in putları övmesine çok sevindiler ve: “Muhammed alihelerimizi en güzel şekilde övdü. Muhammed alihelerimizi böyle güzel vasıflarla övdükçe onun yanında yer alırız” dediler. O gün akşam olunca, Hz. Peygamber'e Cibril (as) gelerek: “Ya Muhammed! Sana Allah'tan getirmediğim bazı şeyleri bu gün insanlara tebliğ ettin” dedi. Bunun üzerine Hz. Peygamber (sav) çok üzüldü. Kendisine ve kavmine bir musibet ve belanın gelmesinden korktu. Hz. Peygamber (sav) bu endişe içinde kıvrılırken, yukarıda mealini verdiğimiz ayet nazil oldu (22). Ehl-i tahkik alimlerince bu kıssa uydurma ve batıldır; Kur'an, sünnet ve akla aykırıdır (23).

5. Hz. PEYGAMBER'İN ZEYNEB'E GÖNLÜNÜ KAPTIRMASI

“Ey Muhammed! Allah'ın nimet verdiği ve senin de nimetlendirdiğin kimseye: “Eşini bırakma, Allah'tan sakın” diyor, Allah'ın açığa vuracağı şeyi içinde saklıyordun. İnsanlardan çekiniyordun; oysa Allah'tan çekinmen daha uygundu. Sonunda Zeyd eşiyle ilişkisini kestiğinde onu seninle evlendirdik, ki, evlatları eşleriyle ilgilerini kestiklerinde onlara evlenmek konusunda mü'minlere bir sorumluluk olmadığı bilinsin...” (24) ayetin tefsirinde şu haber nakledilir:

Hz. Peygamber, Zeyneb'i kölesi Zeyd ile evlendirir. Bir müddet sonra, bir ihtiyaçtan dolayı gittiği Zeydin evinde gözü ona ilişir. Gönlüne hiçbir beşerin kendisinden kurtulmadığı bir his düşer. Bunun üzerine: “Kalpleri değiştiren Allah'ı tenzih ederim” sözü peygamberin ağzından dökülür. Bunu duyan Zeyneb, kocasını durumdan haberdar eder. Bu sözlerin ne manaya geldiğini derhal anlayan ve artık Zeynep ile sohbeti muvafık görmemeye başlayan Zeyd, Hz. Peygamber'e varır ve: “Ben eşimden ayrılmak istiyorum” der. Buna karşılık Hz. Peygamber: “Ne oldu sana? Yoksa onun her hangi bir hali seni şüpheye mi düşürdü?” der. “Hayır, Allah'a yemin ederim ki, ondan hayır ve iyilikten başka bir şey görmedim, lakin soyunun asaletinden dolayı bana karşı büyükleniyor” cevabını verir (25).

Bazı müfessirler, dünyadan elini eteğini çekmiş masum bir peygambere bunları isnad etmenin doğru olmadığını beyan ederler (26). Nitekim İbni Kesir, bu konuda ileri geri çok şeyler söylenmiş, bunları yakışık bulmadığım için eserimde zikretmeyi dahi uygun görmedim. Bu tip haberler “ çok gariptir” der (27).

6. İLK YARDILIŞIN PAZAR GÜNÜ BAŞLAMASI

“O, (Allah) gökleri ve yeri aralarında olan şeyleri altı günde yaratan, sonra arş üstünde hükümran olandır...”(28) ayetin tefsirinde şu haber nakledilmiştir:

Abdullah b. Selam, Ka'bü'l-Ahbar, Dahhak ve Mücahid'den yapılan rivayete göre, Allah yaratma işini pazar günü başlamış, cuma günü bitirmiştir. Yahudiler cumartesi gününü bayram seçtiler. Allah cumartesi günü bir şey yaratmadı (29).

Ka'bü'l-Ahbar ve arkadaşlarının naklettiği bu haber israiliyattandır, kaynağı kitab-ı mukaddestir.(30) Yahudi inancına göre Allah, kainatı yaratınca yoruldu, cumartesi dinlendi (31).

Yukarıdaki haberde bu inancı teyit edici bir durum söz konusudur.

7. NUH TUFANINDA BOĞULMAYAN DEV

Hud suresinin 44. ayetin tefsirinde şu haber nakledilir:

Rivayete göre, Avc b. Unuk'dan başka herkes Nuh Tufanında boğuldu. Bu dev çok uzundu. Tufanda su ancak beline ulaşabildi. Bundan dolayı Tufanda bu dev ölmedi. Boğulmamasının bir sebebi de, Nuh'a gemi yapımı için hint ardıcı ağacının kerestesini Şam'dan bu dev getirmişti. Gemi yapımında Nuh'a yardımcı olduğu için Allah onu kurtardı (32).

Masallara konu olacak çapta tarif ve tasvir edilen Avc b. Unuk'la ilgili haberler israiliyattan olduğu gibi Kur'anın nassına da aykırıdır (33). Nuh(as)'un oğlu ölür de, Avc b. Unk nasıl ölmez(34). Üstelik Nuh(as): "Rabbim! Yeryüzünde hiçbir inkarcıyı bırakma"(35) diye dua etmiş, bunun üzerine de Cenab-ı Allah da: "Hepsini helak ettik" buyurmuştur (36).

8. EYYUB (AS)'UN ÇÖPLÜĞE ATILMASI

Enbiya suresinin 83-84. ayetlerinin tefsirinde müfessirler şu kıssayı naklederler:

Vehb b. Münebbih'in rivayetine göre, şeytan, Allah'tan kendisini, Eyyub'a musallat etmesini ister. Allah da onun isteğini kabul eder. Şeytanın isteği üzerine önce bütün malı sonra çocukları, Allah'tan gelen bir musibetle yok olurlar. Bunlara karşı sabrını yitiremeyen Eyyub (as)'un yine şeytanın isteğiyle sıhhati da bozular. Şiddetli bir hastalığa müptela olur. Tüm bedenine kurtlar düşer, hanımları onu terk eder, sadece Yusuf'un kızı olan Rahme onun yanında kalır. Herkesin kendisinden tiksindiği Eyyub (as)'u köyün çöplüğüne atarlar. Bir müddet bu durumda kaldıktan sonra Allah'a dua ederek eski sıhhatına kavuşur (37).

Eyyub'n imtihanı ile ilgili Vehb b. Münebbih'in rivayet ettiği uzun kıssa, tamamıyla israiliyattır ve peygamberlerin şanına yakışmaz (38). Bu kıssada Eyyub'a nisbet edilen şeyleri salim bir akıl kabul etmez, bunları Kur'an ve hadis de doğrulamaz. Bilakis Kur'an'ın nassına ters düşer (39).

9. İBRAHİM(AS)'İN YILDIZA, AYA VE GÜNEŞE TAPMASI

En'am suresinin 76. ayetin tefsiri münasebetiyle şu haber nakledilir:

Rivayete göre, Hz. İbrahim'i, annesi bir mağarada dünyaya getirmişti. Bu mağarada on beş gün kalır. Bundan sonra annesine: "Beni mağaradan çıkar da bakayım" dedi. Karanlık bastıktan sonra annesi onu mağaradan çıkarır. İbrahim göğe baktığında bir yıldız gördü ve: "Benim rabbim işte bu yıldızdır" dedi. Yıldız kaybolduktan sonra: "Ben kaybolan nesnelere sevmem" dedi. Bundan sonra ay doğdu. İbrahim ayın aydınlığını gördüğünde: "İşte benim rabbim budur" dedi. Ay da batınca: "Rabbim kendisi beni irşad etmese, ben azgınlardan olurum" dedi. Gün aydınlanınca güneş doğdu, İbrahim onu daha büyük görünce: "İşte benim rabbim budur; bu, hepsinden daha büyüktür" dedi. Güneş battıktan sonra İbrahim: "Ben yerleri ve gökleri yoktan var eden Yüce Allah'a ve hak dinine doğru hulusla yüzümü çevirdim. Ben hiçbir vakit ona ortak katanlardan olmam" dedi (40).

İbrahim (as)'in bu durumu Kur'an beyan ediyor. Ancak bunun zamanı önemlidir. Müfessirlerin çoğuna göre bu olay, İbrahim'in çocukluğunda değil de, kavminin irşadı zamanında, nübüvveti esnasında halkı islama çağırmak maksadıyla söylemiştir (41). Eğer İbrahim, on beş günlük iken bunları söylemiş ise, şirke girmiştir. Oysa peygamberler doğuştan beri masumdurlar ve Allah'ın gözetimindedirler (42).

10. ŞEYTANIN SÜLEYMAN(A.S.)'IN TAHTINI ELE GEÇİRMESİ

Sad Suresinin 34. ayetinin tefsirinde müfessirler konu ile alakalı şu haberleri naklediler:

Vehb bin Münebbih'in rivayetine göre, Hz. Süleyman tuvalete gidince yüzüğünü hanımlarından birine verdi. Şeytan onun sıfatına bürünerek Süleyman'ın hanımından yüzüğünü aldı ve onun tahtına oturdu. Süleyman(as)'ı kimse dinlemez olunca bir süre hamallık yaparak geçinmeye çalıştı. Süleyman (as)'ın veziri Asaf bin Meryem ve İsrail oğullarının bilginleri şeytandan şüphelendiler. Bunun üzerine hanımlarından Süleyman'ın durumunu (yani şeytanı) sordular. Hanımları: "Hayızlı hayızsız demeden bize yaklaşıyor ve gusül abdestini de almıyor" dediler. Bunun üzerine tahta oturanın şeytan olduğunu anladılar (43).

Şeytanın, Hz. Süleyman kılığına girerek hanımından yüzüğünü aldığı söyleniyor ki, bu asla mümkün değildir. Eğer şeytan herhangi bir peygamberin şekil ve suretine bürünmeye muktedir olsaydı, hiçbir ilahi şeriata güvenilmezdi. Bu da tahmin edileceği gibi ilahi dinleri temelden yıkar (44).

Şeytanın, Hz. Süleyman'ın hanımlarına musallat olmasının doğruluğu bir tarafa, bu nasıl ağza alınıp söylenebilir? Hangi mantıkla kitaplara geçirilebilir?

11. SÜLEYMAN(AS)'IN KESTİĞİ ATLAR

Sad suresinin 31-33. ayetlerinin tefsirinde müfessirler, konu ile alakalı şu haberi naklediler:

Rivayete göre, Şam ve Nusaybin cihetine savaşmak istediğinde, öğle vaktine mahsus ibadetini eda ettikten sonra tahtının üzerine oturarak harp aletlerini ve gerekli hazırlıkları kontrol ederken sıra atlara gelmiş ve tam bu sırada ikinci ibadetinin zamanı gelmişti. Vaktin geciktiğini fark edince son derece üzülmüş ve kendisini kınayarak: "Ben atlara, bir hayra bağlanırcasına bağlandım. Onlar beni Allah'ı anmaktan alıkoymadılar. At sevgisini Allah'ın zikrine tercih etmiş oldum. Güneş battı, getirin atları bana" dedi. Atlar gelince kılıcını çekti, dokuz yüz atın ayak ve boyunlarını doğradı. Bundan maksadın Allah'ın hoşnutluğunu kazanmaktı (45). Atların kesildiğine dair rivayetleri nakledenler Süleyman (as)'a şu suçları isnat etmiş olurlar:

1. Hz. Süleyman namaz gibi önemli bir ibadeti terk etmiştir,

2. Hz.Süleyman namazı unutacak kadar dünyaya dalmıştır,

3. Eski devirlerde atların muharebede önemli fonksiyonu vardı. Bir komutanın bazı sebeplerle ordunun can damarı olan atları sefer arefesinde elden çıkarması, kendi eliyle birliklerini imha etmesi demektir. Oysa peygamberler bu tür ihtiyatsızlıktan münezzehtirler. Bu tür haberleri bir peygambere isnad etmek caiz değildir (46).

12. Hz. YUSUF İLE ZÜLEYHA'NIN AŞKI

Yusuf suresinin 24. ayetinde müfessirler, konu ile ilgili şu rivayetleri naklediler:

Bir kısım müfessirlerin görüşüne göre, “O da onu arzuladı”dan maksat: “Cima olmak sizin birbirine yaklaştılar. Yani kadın onu, o da kadını arzuladı. Eğer Allah’tan bir burhan görmeseydi zina yapardı”.

Beğavi’nin ibnu Abbas’tan yaptığı rivayete göre, Yusuf’un kemerleri çözüldü. Züleyha ile hıyanette bulundu.

Mücahid’in rivayetine göre, Yusuf’un pantolonu soyuldu, elbise ile kendini savundu.

Dahhak’ın rivayetine göre, kadın Yusuf’a: “İpekten yatak serili duruyor, onun üzerinde ihtiyacımı gider” dedi. Kadın da alabildiğine güzeldi. Bunun üzerine Yusuf da ona istekte bulundu. Fakat o sırada Allah burhanını göstererek onu vazgeçirdi (47).

Yusuf ile Züleyha arasında geçtiği söylenen şeylerin hepsi hurafat ve israiliyyat olup, peygamberliğin şan ve şerefine yakışmayan haberlerdir (48).

DİPNOTLAR

1. Mu’cemu’l-Elfaz ve’l-A’lamu’l-Kur’aniyye, s. 37.
2. A.Aydemir.Tefsirde israiliyyat s.7.
3. Ez-Zehebi, et-Tefsir ve’l-Müfessirun, I, 165.
4. İbnu Kesir, I, 463.
5. A. Aydemir, Tefsirde İsrailiyyat, s.44.
6. Buhari, Şehadet29; Tefsir, Bakara,11; İ’tisam 25; Tevhid 51; Enbiya 50; Tirmizi, İlim 13; Darimi, Mukaddime 46; A. İbn Hanbel, II, 159, 202, 214.
7. Buhari, Tefsir,Kehf 2-3-4; İlim 16,19,44; İcra 7; Şurut 17; Bedü’l-Halk 11; Enbiya 27; Tevhit 31; Müslim, Fedail 170 (2380); Tirmizi, Tefsir, Kehf, (3148); Ebu Davut, Sünnet 17.
8. İbnu Kesir, Tefsir, I, 1; A. Aydemir, Ebu’s-Suud ve Tefsirdeki Metodu, s. 210.
9. A’raf Suresi, 190.
10. Hazin Tefsiri, II, 158; Beğavi Tefsiri, II, 159.
11. İbnu Kesir Tefsiri, III, 529-531; Hazin Tefsiri, II,159.
12. Beğavi Tefsiri, II, 221.
13. Bkz. Kdı Beyzavi, İbnu Kesir, Medarik, Hak Dini Tefsilerinin ilgili yeri.
14. Bakara Suresi, 102.
15. Hazin Tefsiri,I,70; Beğavi Tefsiri, I, 100-101.
16. Hazin Tefsiri, I, 71.
17. Zadü’l- Mesir, I, 124.
18. Sad Suresi, 21-25.
19. Hazin Tefsiri, IV, 35-36.
20. Risale-i Na’naa, el-İsrailiyat, s.230 vd.
21. Hac Suresi, 52.
22. Hazin Tefsiri, III, 293-4.

23. Er-Razi, Mefatihü'l-Gayb, XXIII, 49.
24. Ahzap Suresi, 37.
25. Hazin Tefsiri, III,468-9; Beğavi Tefsiri, III, 530-1.
26. Hazin Tefsiri, III, 469.
27. İbnu Kesir, VI, 420.
28. Furkan Suresi, 59.
29. Hazin Tefsiri, II, 94.
30. El- Bidaye, I, 15.
31. K .Mukaddes,Tekvin, Bab: 2/1-3.
32. Hazin Tefsiri, II, 334.
33. Ez-Zehabi,el-İsrailiyyat, s.112.
34. Ez-Zehebi, a.g.e,s.112.
35. Nuh Suresi, 59.
36. Enbiya Suresi, 77.
37. Hazin Tefsiri, III, 269-70.
38. R. Na'naa, el-İsrailiyyat, s. 240.
39. M.Ebu Şehbe, el-İsrailiyyat, s. 281.
40. Hazin Tefsiri, II, 29.
41. M.Ebu Şehbe, a.g.e, s.113
42. A.Aydemir, Tefsirde İsrailiyyat, s.301.
43. Hazin Tefsiri, IV, 40-41.
44. M.Ebu Şehbe, a.g.e., s. 274.
45. Hazin Tefsiri, IV,19.
46. Mefatihü'l-Gayb, XVI, 205-206; R. Na'naa,el-İsrailiyyat, s. 318-9.
47. Hazin Tefsiri, III,12.
48. R.Na'naa,el-İsrailiyyat, s.319.